

Dimény H. Árpád

A JÓ

már akkor vége van amikor
még el sem kezdődött az ami el
sem kezdődhetett mert a vég mindenben
ott rejlik még mielőtt ráköszönnél
mosolyognál még mielőtt megfognád
a kezét netán megcsókolnád már
azelőtt vége a köszönmélnél a szónak
a kezét is el kell engedni és örökre
mosolyogni bárgyúság de igazából a
csók után van vége a világnak

amelyben egykor éltél és hiába
dolgoznak a reflexek tovább mintha
semmi sem történt volna mert ez a
vég a semmi kezdete egy kettéosztott
kör melynek fele üresen semmi a másik
semmiképp sem fehér de ott van a világ
rendjének tudata átlagember életében
vagyis a munkám korántsem kielégítő
sikerérzete de biztonsága az esti elalvás
a feleségem mellett a gyerekeim derűs
játéka ez mind a jó és idesorollak téged is

CSILLAGFÉNYKÉPEK

a NASA Hubble-űrteleszkópja
egy 69 535 x 22 230-es felbontású
képet készített az Androméda-ködről
egy sok milliárd darabos kirakós
csak el akarom képzelni a távolságokat

de nem működik álló-mozgó szóródó
sűrűsödő robbanó matéria a nem
teljesen végtelen ürességben bánatos
susogó hangja folyosó az Úr felé talán
az extragalaxis fájdalomközpontja
vagyunk vagyok és érzek ennyi a
tapasztalatom a világegyetemről
mely termeli testében az embert
mint az endorfint opiátok levezető
csatornáit vagyunk a végtelennel
feszülő erők zúrzavarának

a dolgozósarkom ablaka az utca
túloldalán levő kocsmára néz
a nap minden órájában készíthetnék
felvételeket Nikon D5300-as
fotómasinámmal 6000 x 4000-es
képpont a maszkarcú alakokról
ahogy álldogálnak üveggel cigivel
kezükből nem fürkészem őket
megkímélem életüket gépemtől
tekintetemtől mely csak pihenni
akar hogy egyedül lehessenek

két perspektíva távolságteremtő
nagy és önmarcangoló kicsi
közötte a mindennapi élet előre
legyártott napjaival azok rutinjával

valahányszor kilépek az ajtón
mindig tudom mit fogok tenni
mi fog történni nyitom a kaput
lábaim között macskák serege
be az autóba majd a munkahelyre
és az egész világot leképezi
ez az egyformaság ugyanazok
az utak házak üzletek nők és

férfiak egyetlen nagy massa
mint az űr teleszkóplencsékkel
közel hozva előbb parányi
szentjánosbogarak majd golyóbis-
labdaszerű gömbökké nőnek és
ahogyan beragyogják a világot
úgy fénné is mossák alakjukat
rengeteg elvetélt forma a teremtés
keserves folyamatának alkotórészei

KITALÁLT TÖRTÉNET

az életemet könnyű megérteni mert
kevés meghatározó tényezője van
a családom az írás és a futball
legalábbis azt hittem mindeddig
hogy az én életemről írok-beszélek
aztán már nem így volt nemcsak
a saját életünkhöz van hozzáférésünk
hanem mindenkiéhez azon a sokféle
csatornán amelyen keresztül ömlik
ránk mint a szenny az ülepítőbe így
írhatom hogy az alsó szemhéjaim
alatti kialvatlanság árnyéka sem az
enyém és sokasodó éveim sugárfénye
mely átsüt az életben maradás istenverte
alagútján az mindannyiunké az életemet
könnyű megérteni még ha olyan szűkre
szabott is minden fordulóban és mint
valami fal állod el a szabadságomat vagyis
a te életed és a fal én vagyok mert mindenki
vagyok hisz ugyanonnan indulunk ugyanoda
tartunk útközben ugyanazt esszük hallgatjuk
nézzük írjuk azt mondjuk szeretlek és azon
a régi agyonhasznált nyelven amit sztárocskák

influenzerek betintázott tinédzserek használnak
nyakra-főre és már csupán annyit jelent hogy
valamit bizonytalanul kedvelek és ebben
az értelemben egyformán szeretem a kávéét
a rapzenét és a kutyámat és nem azt
jelenti hogy mindenedet és magadat
megosztod valakivel nem a vágyat
amit akkor érzek ha veled vagyok
vagyis velem vagy és csak a csók
az egyetlen nyelvünk ebben a kitalált
történetben amiben élünk és amit
leírok mert az irodalom elveszett
és amúgy is minden csak fikció
kitalált emberek egy kitalált világban
a titok a hasonlóságban rejlik és abban
hogy a valóságtól a távolság maradjon
állandó minden akár más is lehetne de
arról képtelen vagyok írni hisz mindet
csak kitaláltam és így nincs értéke

MANDELROT-FRAKTÁL

az apró sárga vagy szürke
látszólag élettelen petékből
kiszabadul a lárva zabál és
zabál és zabál ismét bezárkózik
egy gubóba majd végleg életre
kel és egy ezerméternyi nyers
selyemszálát hagy maga után
a bábokat nem hagyják életre
kelni a gubó elkészülte után
forró gőzzel vagy levegővel
megölik a szálakat össze-
ragasztó anyagot forró vízben
feloldják majd megkeresik a

kezdő szálát és legombolyítják
nagyon vékony ezért 7-10
gubószálát fognak össze grégé
nyersselyem textil Paloma-
bikini melyen bársonyosan csillan
meg a napfény és azért veszed meg
hogy megélhesd a nyár különleges
pillanatait ebben a nem mindennapi
finom mintájú fekete selyemben
ami van a nőn a feje fölött bújt
ki a ruhából nincs melltartó
felhúzódnak a bimbói majd
visszahullnak és félénken
merednek előre marad a csöpp
kis selyem a medencecsontja
két csúcsa között mint egy éhes
száj fölötte gyermektelen hasa
mintha egy felhőkből alávilágító
fényoszlop pászsmájában állnának
mint két kifakult teremtmény
a férfi sóvárog hogy megérintse
a selyem-szimmetriát a nő
felkínálja ölelését foga éles térde
nyílhatnék tapadnak egymáshoz
mint egybefüggő élő szövet
összeigazgatott testek szívja
kiéhezett medencecsontja húzza
be selyem-csipője vákuuma
a rózsás-fekete padmalyba be
a nőbe a belek vesék közé
selyemhernyókként tekergőznek
acélnál is erősebb selymet fonnak
maguk köré ellenálló és hajlékony
rostokból épül a gubó huzalok
egymásra mindenféle membránok
fészket szőnek mint gyapjaspillék
különleges formákat vesznek fel

matematikailag pontosan leírható
fraktállá válik testük és a bura nem
tökéletes de tudják létrehozható
cselekkkel kis szabálytalanságokkal

RÓKÁK A HÓBAN

Oroszország északnyugati részén a
Csukcs autonóm tartományban a
sarkvidéki tundrát bányászmérnökök
járják motoros szánnal fényképezőgéppel
felszerelve hogy a hosszú műszak utáni
feszültséget levezessék

céltalanul szakítják a havat járják a vidéket
nem csak ülnek lesben és várnak
nem az a fontos mit fényképeznek
hanem az hogy hogyan mit látnak meg
a tájban milyen környezetben fényekben
képekkel üzennek haza mert lehet
szavak nélkül is

nagy a világ de Csukcs ugyanolyan távolságra van
Euráziától Oroszországtól Észak-Amerikától
és az Egyesült Államoktól bár messze mind
a napsütötte havas mezőktől

a világ mögött egy hegy pózt áll
hógallérja és vörös napfénypántja van
de főleg nyoma sincs a mindennapos
mocskoknak és fáradtságnak a rókalány
is tudja kacéran nevet ahogy a szél felkapja
ruháját fogócskázni akar eldobja
magas cipőjét immár felhőkastélya
felé szalad szappanfehér hátán

anyajegy-csillagok mutatják
az utat azt kéne követni de már
késő ahogy megjelent tűnik is el
cédrusvörös bozontja a fehér semmiben

csak egy fénykép marad róla
amint visszanéz a bányásmérnök
átokverten áll a látvány kiszippantotta
lelkiismeretes életének levegőjét
a rókákat nézi azt kéne lefotózni
üzenetben elküldeni hogy
senki sincs aki kiolvassza ezt a
hóba csomagolt sírt

NÉMA MADÁR

izlandi kercerécék kergetőznek a jéghegyek között
szárnyaik verdesése fütyülő hangot hallat
csilingelésük bumeráangként tér vissza
jeges falak diktálják változó ritmusát

azt hihetné bárki hogy hátrafelé
repülnek aztán a szél égbe rántja
nő a távolság felnőtt életemben
ezt az elvet követtem túlélési
módszerem tán elegendő lesz
a kapott idő visszavonásáig de
a madarak

amilyen könnyedén libbenek
városokon át ahogy a hím rikoltva
párizani hívja a tojót és reszketnek
a felhők között s alatt nézem
ahogy télidőben a nyílt mezőn
szárnyukat feszítik fölém

majd búcsú sértődés nélkül
indulnak két külön irányba
madarak irigye lettem
a fákat is sajtó szívvel nézem
szép ágbogukba rejtik el őket
játszadoznak fel nem rovott
csókoktól csőrük menekszik

madárként sövénysegélyű
földfoltok nadrágszjiparcellák
szürke útcsíkok fölött minden
elválaszt és összeköt
becusszan a szárny alá a táj

hátrafelé repülök lám vagy
csak annak láttatom fák között fa
leszek ágboga víz felett gőz ég
amit mindenki elér fohászával
s ha a madárnyelvet nem értenéd
néma

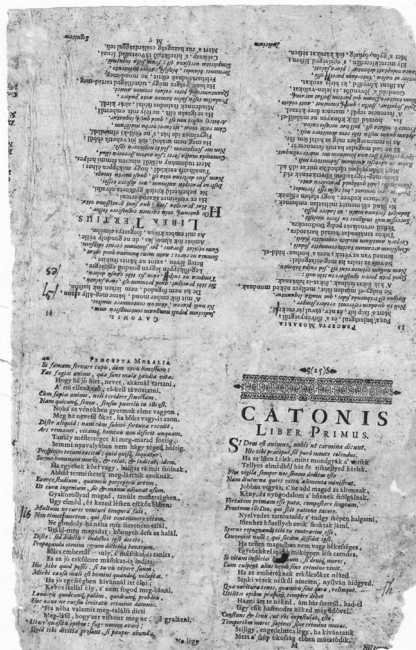
JÁRVÁNY

a román járványügyi hatóságok a koronavírus-terjedés megfékezésére vonatkozó döntésétől illetve a szakhatóság által megfogalmazott ajánlásoktól függetlenül döntöttél úgy élned kell a tőlem mentes életedet mert nem boríthat fel a szerelem minden szabályt nem rombolhatja csodaszép külön-külön életünket mert egyszer úgyis elmúlik mert ugye elmúlik minden és megnyugtató igazoló válaszom hiányában tovább folytattad hogy csitulni fog a szenvedély... és akkor mit tennénk?

nem tudtam válaszolni de szép csendben átírtam a történetet a te ő lett ahogyan az én is az akkort mint egy választófalat eltoltam vissza egy teljesen ismeretlen időbe majd előre egy

másikba rángatva a két ó-marionettet hogy lásd mindez csak a díszlet része s a szereplők is ugyanúgy változnak akár a szövegekönyvek a legjobb mondatokat ezerszer leírták ki- és felcserélve a szavakat a legszebb versek is arról szólnak de a szerelem a szabály

aztán három nap múlva ismét írtál de én már karanténba helyeztettem magam a román járványügyi hatóságok a koronavírus-terjedés megfékezésére vonatkozó döntésétől illetve a szakhatóság által megfogalmazott ajánlásoktól függetlenül elzárva magam tőled minden csatornán és bár olvastam kétségbeesett próbálkozásod nem írtam vissza várj türelemmel mert egyszer úgyis elmúlik mert ugye elmúlik minden...

A Praecepta moralis Catonis című mű egyik makulatúralapja, Kájoni János korrektúrajeleivel